

Z kůlny se ozvalo Oskarovo zaštekání – a kde je Oskar, tam musí být i Gábi.

Teď na dveře zabušil Knedlík. „Gábi, otevři už konečně, potřebuju se nutně schovat do stínu!“

Ale nestalo se nic.

„Jo, aby se nám tady Knedlíček neroztekli!“ Karel znovu zaklepal. „Slečno Gabrielo Glocknerová, můžete nás laskavě pustit dovnitř?“

Malá polorozpadlá kůlna, před níž stáli, se nacházela v zadním rohu Glocknerovic zahrady.

„Pusťte mě k tomu.“ Tom zaklepal jednou dlouze, jednou krátce a pak ještě dvakrát rychle za sebou.

„Heslo?“ ozval se zevnitř konečně Gábinin hlas.

„TKKG,“ zašeptal Tom spiklenecky.

V tu ránu se dveře otevřely a z nich vykoukla Gábi. „No konečně, už na vás čekáme.“

Škvírou ve dveřích proklouzl ven Oskar a vystaroval za balónem.

„Nazdar, Gábi!“ Knedlík se kolem nich všech protáhl dovnitř a plácl sebou rovnou do křesla.

Tom se pozdravil s Gábi a Oskarem, pro kterého z kapsy kalhot vylovil pamlsek. Kokršpaněl si pro pamlsek přiběhl a hned se s ním schoval pod starým ošoupaným gaučem.

Karel si s Gábi na pozdrav plácl.

Zpocený Knedlík se ovíval rukou. „Odkdy máme, prosím vás, nějaké heslo? Nevzpomínám si, že bychom se o něčem takovém bavili.“

„Členové přísně tajného spolku jako my přece musí mít smluvené heslo,“ vysvětlil Tom a vytáhl z batohu láhev.

„A kdo ho nebude znát, toho nepustíme dovnitř.“ Karel se otočil na Gábi. „Hele, nemá tvůj táta náhodou nějaké informace o těch vloupáních?“ Gábinin tatínek, pan Glockner, byl totiž policejní vyšetřovatel.

„O těch ve vilové čtvrti?“ Gábi se zamyslela. „Vsadím se, že má.“